

hvor forholdene forbliver uændrede – det kunne være Chile for nogle år tilbage, det kunne desværre være mange andre steder i verden – mener hr. Helge Adam Møller virkelig, at den mand skal være her i 7 år uden at få ret til at få kone og børn herop?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Helge Adam Møller gentager sin ofte fremførte beklagelse over, at det ikke lykkedes de borgerlige af få flertal for opstramninger i asylprocedurerne, dengang der var en konservativ justitsminister.

Jeg skal ikke blande mig i skænderiet mellem Socialdemokratiet og De Konservative, men blot sige, at de konservative justitsministre op gennem 1980'erne var meget sparsomme med at fremsætte forslag, som overhovedet kunne bruges i den forbindelse. Der var ikke nogen forslag, der tog hensyn til retssikkerheden for de asylsøgende, og der var ikke nogen forslag om at komme med ekstra personale, som kunne bringe puklen ned. Hvis man kigger i annalerne, vil man kunne se, at mængden af forslag fra de konservative justitsministre var sparsom, sparsom, sparsom. En brøkdel af de forslag, som er kommet fra den nuværende indenrigsministers bord, vil nemt kunne klare regnestykket.

Så jeg mener faktisk, at hr. Helge Adam Møller må vende blikket indad mod sit eget parti og indad mod sine egne tidligere justitsministre og spørge: Hvad gjorde I egentlig for at komme til bunds i denne sag og for at få gjort noget uden at svække asylsøgenes retssikkerhed. Efter min opfattelse blev der ikke gjort noget som helst; der var måske i virkeligheden et ønske om at få området til at se mere kaotisk ud, end det i virkeligheden var.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Til det sidste kan jeg oplyse, at den daværende justitsminister, hr. Hans Engell, jo fremlagde en stor redegørelse om ændringer i udlændingeloven for 3-3½ år siden, nemlig den, der var optakten til det lovforslag, der så blev vedtaget siden hen. Men det var jo kun en brøkdel af de tanker og ideer fra redegørelsen, som vandt flertal i Folketinget, så dér fremlagde man i hvert fald klart de holdninger, de tanker, de ideer og de stramninger, man havde ønske om. Men vi fandt ikke flertal for dem, i hvert fald langtfra for dem alle.

Og så til fru Dorte Bennedsens helt konkrete spørgsmål om en flygtning fra Chile eller et andet land, som får asyl i Danmark, om han ikke skulle have mulighed for at få sin kone og sine mindreårige børn familiesammenført i Danmark? Jo, selvfølgelig, helt klart, her og nu. Han får asylstatus i Danmark, han er flygtet fra et land, som han ikke kan vende tilbage til. Det var jo overhovedet ikke det, jeg sagde. Det var et citat fra det lovforslag, vi også behandlede sidste år fra Det Konservative Folkeparti, hvor vi taler om indvandreres retskrav på familiesammenføring. Jeg taler ikke om flygtninge, jeg taler om, at indvandreres retskrav på familiesammenføring skal afskaffes, således at det bliver en individuel vurdering i hver enkelt sag, om vedkommende skal have sin familie her til Danmark, eller om han selv skal tage til det land, som han jo godt kan rejse til. Her snakker vi om indvandrere, som altså frit kan rejse over hele jordkloden, ligesom fru Dorte Bennedsen kan rejse til Chile, USA eller andre steder. Men det kan en flygtning ikke, og derfor skal flygtningen selvfølgelig have sin familie til Danmark, ingen tvivl om det; det var vist også en bevidst misforståelse fra fru Dorte Bennedsens side.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nej, hr. Helge Adam Møller, det var ikke nogen bevidst misforståelse; det skyldes, at jeg er en lille smule tunghør, og hr. Helge Adam Møller har det med at sænke og hæve stemmen, og derved har jeg somme tider svært ved at høre alt, hvad hr. Helge Adam Møller siger. Jeg hørte afskaffelse af familiesammenføringen; jeg erkender, at jeg ikke hørte, det var indvandrere. Så det var ikke bevidst, men éns høreelse kan man bare ikke selv gøre noget ved.

Jeg forstår, at den redegørelse, som den forrige justitsminister fik lavet, var rigtig – den var en i øvrigt meget nyttig bog med gennemgang af alle disse problemer – og at dér havde vi sagt nej og nej og nej, og det var fuldstændig umuligt. Nu har jeg ikke papiret, men ovre på min reol har jeg det skema, jeg lavede over disse forslag, og jeg tror ikke, jeg husker meget fejl, hvis jeg siger, at den daværende justitsminister fremsatte 14 forslag, og de 9 af dem blev der sagt ja til ved førstebehandlingen af et meget bredt flertal her i salen. Så forestillingen om, at vi skulle have skrottet alt, hvad justitsministeren kom med, holder ikke.

Jeg er mere enig med fru Elisabeth Arnold